

Alexandru Filipașcu

ENCICLOPEDIA
FAMILIILOR NOBILE
MARAMUREȘENE
DE ORIGINE RÖMÂNĂ

THE ENCYCLOPEDIA
OF NOBLE FAMILIES
OF A ROMANIAN ORIGIN
IN MARAMUREŞ COUNTY

Ediția a II-a adăugită și îngrijită de /
Second edition enlarged by
ION și / and LIVIA PISO

Traducere de / Translated by
Ligia Tomoiagă

UN MODEL VECHI PENTRU NOUA AŞEZARE PE CARE O CERE EUROPA

AN OLD MODEL FOR THE NEW SETTLEMENT THAT EUROPE REQUIRES

Motto: Se înșeală cine crede că poate sta liniștit cu vecini lacomi
(*Tacit*)¹

Motto: Whoever thinks he can be peaceful when having greedy neighbours is wrong.
(*Tacitus*)¹

Cel ce parurge cu o minimă atenție materialul cuprins în **Enciclopedia familiilor nobile maramureșene de origine română** de Alexandru Filipașcu, va fi surprins. O neașteptată pentru unii, pentru alții, chiar incomodă retrospectivă istorică – oferită de panorama socială a vieții autohtonilor din nordul României – se desfășoară în fața ochilor. Viață despre care nu se știa aproape nimic, „nimic” ce, pe deasupra, era cu totul altfel decât realitatea.

Înainte de a face o scurtă trecere în revistă a materialului cuprins în această **Enciclopedie**, material care, ridicându-se deasupra înșirării cronicarești, dezvăluie aspecte de grele implicații și semnificații, este necesară o precizare ce va da posibilitatea să ne acomodăm

¹ Ne referim la respectul deosebit acordat de regii angevini specificului fiecăruia, prin recunoașterea etniei sale reale – după cum dovedește acest studiu – specific devenit pentru Europa de astăzi sacrosant: **unitate în diversitate**. Acest principiu este opusul oricărei forme de șovinism, mai ales acela al secolelor XVII-XX, a cărui agresivitate devastatoare nu constituie un titlu de glorie pentru cei ce l-au practicat și nu poate onora nici pe susținătorii conștienți sau mai puțin conștienți ai acestora.

Those who will merely skim through the material comprised in **The Encyclopedia of Noble Families of a Romanian Origin in Maramureș County**, by Alexandru Filipașcu, will certainly be surprised. Before their eyes, there unfolds a surprising for some, and for others an even uncomfortable historical overview, offered by the social panorama of the life of the natives; a life about which very little was known, and even that ‘little’ was almost totally different from reality.

Before we proceed to a short run over the material of the present **Encyclopédie** – a material which, rising above the mere sequencing of a chronicle, reveals aspects which bear a heavy load of significations and implications – a specification is needed,

¹ We refer at the very special respect the Angevine kings had for the specific of each nation, through the recognitions² of their real ethnical identity – as this study will prove – a specific which has become in today’s Europe sacrosanct: **unity in diversity**. This principle is the opposite of any form of chauvinism, especially the one met with in the 17th-20th centuries, whose devastating aggressiveness did not constitute something to be proud of for those who maintained and practiced it, as it could honour those who more or less purposefully supported it.

optica la situații și realități cu totul diferite de mentalitatea noastră și de aceea greu de înțeles în timpurile în care trăim².

În secolele XIV-XVI – epocă a diplomelor de care se prevalează obiectivitatea demersului nostru – în virtutea sistemului feudal, teritoriul unei țări nu aparținea statului respectiv. El reprezenta suma posesiunilor regelui, suveran absolut, teritoriului cucerite de el și pe seama lui, din care – pentru serviciile aduse coroanei – el putea să recompenseze prin donații vasalii ce devineau astfel „nobili donatari”. La rândul lor aceștia erau adevărăți stăpâni ai posesiunilor primite, posesiuni ce includeau și iobagii aflători pe acestea și asupra căror micul senior exercita drepturi adesea absolute.

Această realitate juridică, atât de deosebită față de dreptul modern în care suveran este statul, apare cu deosebită claritate în textul documentelor de epocă, evidențiindu-se cu pregnanță în formulele de redactare ale tuturor diplomelor date de regi. În virtutea principiului feudal al suveranității, următorul rege ajuns pe tron reînnoia diplomele date de antecesor prin formula *novo donatio*.

Există totuși o excepție, aceea a **voievozilor** și a **cnejilor români** (nu numai din Maramureș) a căror autoritate împreună cu drepturile lor funciare au fost respectate de la început de regii apostolici prin

² Dovadă atât de confuzii care s-au făcut și se mai fac încă – fără, dar mai ales cu intenție – între regatul apostolic „maghiar”, feudă a papalității (folosită în politica de expansiune a confesiunii catolice în răsăritul Europei) și statul maghiar, apărut ca atare, mult mai târziu.

one which will allow the common view to get accustomed to situations and realities which are very different from our mentalities, and, consequently, difficult to understand for the times we live in.²

In the 14th-16th centuries – the period of the Diplomas the objectivity of the present undertaking avails itself of – in virtue of the feudal system, the territory of a country did not belong to the respective state. On the contrary, it represented the sum of the possessions of the King, who was an absolute monarch. These territories were conquered by him or on his behalf, and of them – for special favours brought to the crown – he could reward through donations some of his vassals, who, consequently, became “donative nobles”. At their turn, the latter were also true owners of the received possessions, which also included the serfs living on them. The local lord exercised very often absolute powers upon these serfs.

This juridical reality, so much different from contemporary law systems in which sovereignty belongs to the state, very clearly appears in the text of the documents of the epoch, being even more conspicuous in the formulas used in the wording of all Diplomas given by Kings. In virtue of the feudal principle of sovereignty, the next King to come to the throne renewed the Diplomas given by his predecessor by means of a *novo donatio* formula.

Nevertheless, there is one exception, that of **Romanian Voivodes and Princes** (not only from Maramureș) whose authority,

² There are several confusions that have been made and are still being made – most of the times unintentionally – between the ‘Hungarian’ Apostolic Kingdom, a fief of the papacy (a form used in the expansionist policy of Catholic faith to Eastern Europe), and the Hungarian State, which appeared as such much later.

acordarea aceleiași *novo donatio*, care reprezenta, prin confirmarea statutului și a privilegiilor feudale ale voievozilor și cnejilor, **recunoașterea existenței unei organizații anterioare regatului apostolic**. Precizările și exemplele date în continuare sunt menite să evidențieze și să lămurească aceste aspecte ale organizării și ierarhiei sociale din nordul Ardealului în evul mediu târziu.

Nici privilegiile acordate nobililor români de regine în fiefurile lor nu fac excepție de la această regulă, pentru că și din ele reiese cu evidență că **voievozii și cnejii români**, aleși de obștile lor (*communitatis wolacorum*) aveau asupra proprietăților lor funciare drepturi de stăpâni, printre care și acela de instanță judecătorească pentru supuși. Iar asta nu numai în Maramureș, ci și în comitatele Ungariei, ca de pildă în Bereg sau Ung.

„... *Nos Elisabeth (...) Quod communitas wolacorum nostrorum in Comitatu nostro de Beregh existencium (...) ideo woivodam wolacorum, qui pro ipsi utilis et honestus videretur, de communi voluntate, eis preficere admitteremus, secundum quod eciam aly wolacy in Maramarusyo et alys partibus regni nostri (...) potirentur libertate (...) Annuimus eisdem wolacys nostris ut woyvodam quem communitas wolacorum habere voluerit, liberam eligendi et preficiendi habeant facultatem, qui omnes causas inter ipsos escortas ludicare debet et fine debito terminare...*” (cf. Φ, p. 55, diploma nr. 28 din 30 IX 1364).

„... *Nos Elisabeth (...) quod nos ad suplicationem Clementis, Iohannis et Stephani filiorum Makzeem, ac Simonis*

together with their land rights were observed from the beginning by the apostolic Kings through their granting of the same *novo donatio*, which represented, through the confirmation of the statute of the Voivodes and Princes, a **recognition of the existence of social organizations previous to the apostolic Kingdom**. The following specifications and the examples given are meant to emphasize and clarify these aspects of the social organization and hierarchy in the North of Ardeal (Transylvania) in the late Middle Ages.

The privileges given to Romanian noblemen by the Queens in their fiefs are no exception from this rule, either, as it comes out with clarity from them that **the Romanian Voivodes and Princes**, elected by their commune (*communitatis wolacorum*) had the rights of owners and lords over their lands. One of these rights was that of being the lords of their own law-courts for their subjects. The same can be said not only for the county of Maramureș, but also for other counties, like Bereg or Ung.

... *Nos Elisabeth (...) Quod communitas wolacorum nostrorum in Comitatu nostro de Beregh existencium (...) ideo woivodam wolacorum, qui pro ipsi utilis et honestus videretur, de communi voluntate, eis preficere admitteremus, secundum quod eciam aly wolacy in Maramarusyo et alys partibus regni nostri (...) potirentur libertate (...) Annuimus eisdem wolacys nostris ut woyvodam quem communitas wolacorum habere voluerit, liberam eligendi et preficiendi habeant facultatem, qui omnes causas inter ipsos escortas ludicare debet et fine debito terminare...*” (cf. Φ, p. 55, Diploma no. 28, of September 30, 1364)

... *Nos Elisabeth (...) quod nos ad suplicationem Clementis, Iohannis et Stephani*

**Nr. și numele familiei
în Enciclopedie**

Number and name
of the family
in the Encyclopedia

4 Anderco (<i>Anderko</i>)	9
22 Bârlea (<i>Barla</i>)	193
33 Berinde (<i>Berendy</i>)	46
47 Boier	68
50 Bogdan	68
80 Cionca (<i>Csonka</i>)	78, 196
87 Cora-Coroi (<i>Karuly, Karoly</i>)	113, 218, 136
90 Cosma (<i>Kozma</i>)	255
98 Crișănești (<i>Kricsfalussy</i>)	260
104-108 Danci (<i>Dancsi</i>)	24
111 Dărvănești-Darva (<i>Darvay</i>)	98
118 Dolha (<i>Dolhay</i>)	27
120 Dragomir (<i>Dragomer-Dragumer</i>)	87
121 Dragoșizi (<i>Bacsinaszky</i>)	5
122 Draghffy	113
125-126 Drăguș (<i>Dragus</i>)	88
129 Dunca (<i>Dunka</i>)	29, 117
130 Erdeu (<i>Erdőszy</i>)	123
177 Grigor alias Nemeș (<i>Nemes alias Grigor</i>)	139
195 Husovski (<i>Hoszowski</i>)	165
204 Ilișiuia (<i>Ilosvay</i>)	45
205 Ilnițchi (<i>Ilnicki</i>)	166
219 Jo (<i>Joo</i>)	207
223 Komolossy	201
234 Lipcea (<i>Lipcsey</i>)	279
247 Mărcuș (<i>Marcos de Bedő</i>)	205

**Nr. în colecția Siebmacher:
„Ungarische Adel”**

Number in the
“Siebmacher” collection:
Ungarische Adel

270 Mircea (Mircse)	132
274 Moiș (Moys)	63
321 Petrovay	365
322 Pintea (Pintye)	144
364 Popovici (Popovics)	372
391 Stoica (Sztoyka)	49
413 Tânova (Kőkenyesdy)	255
414 Tegze	84
438 Vancea (Váncsa)	183
443 Vida	186
447 Vlad (Wlad)	494

În facsimil, infra, câteva mostre de steme ale familiilor Vlad, Dragffy, Dunca, Moiș, extrase din colecția „Siebmacher”, volumul *Der Ungarische Adel*. Este evidentă și asemănarea până la identitate a mobilei atunci când familiile sunt înrudite, de ex.: toți descendenții din Dragoș-Vodă, ca și cei din fiul său Sas-Vodă, au pe scut ca mobilă semiluna, săgeata și două stele: Sas I, Sas II, Dunca, Bacinski, Husovschi, Ilnițchi etc. Stema familiei Draghffy /fiul lui Drag/ are în plus și cei doi dragoni ce înconjoară scutul, fiind identică în întregime cu stema lui Dragoș-Vodă.

De reținut este faptul că tendința de fagocitare a etniei autohtonilor și confiscarea ei pe seama și în folosul altei etnii se poate observa pe întreg parcursul istoriei, mai ales în secolele XVII-XX, până în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, chiar și după. Aruncând o privire în studiul domnilor Orbok Attila și Csatar Istvan

In the facsimile above, there are a few coats of arms of the Vlad, Dragffy, Dunca, and Moiș families, copied from the “Siebmacher” collection, the volume entitled *Der Ungarische Adel*. The resemblance (to identity, even) of the arms is obvious, especially when the families are of the same kin. For example, all descendants of Prince Dragoș, as well as of his son, Prince Sas, have on their coats, as arms, the half-moon, the arrow, and two stars: Sas I, Sas II, Dunca, Bacinski, Husovschi, Ilnițchi, etc. The coat of the Draghffy (son of Drag, in Hungarian) family has two dragons which surround the shield, but, other than that, it is identical with Prince Dragoș's one.

One must note the fact that the tendency to phagocytose the native Ethnics in the benefit of another Ethnical group is obvious throughout the course of history, especially in the 17th-20th centuries, until World War II, and even afterwards. One can be really surprised when reading the study written by Mr. Orbók Attila and Mr.

1. Familia AGOTHA de FEREŞTI (de FEYRFALVA) (Φ, pp. 50, 51; Δ, p.101, ed. II p. 86)

[Membrii familiei sunt nobili armaliști din 1629. Ei dovedesc că înainte de această dată erau nobili, trăgându-se din cneazul Stan zis Feyr. La 1361 nepoții lui Stan, fiii cneazului Locovoi, **români** maramureșeni Bud, Sandrin, Opriș, Ioan, Dragomir și Boilă primesc de la regele Ludovic, fiul lui Carol Robert de Anjou, diploma de introducere în ½ cnezatului **românesc** Cosău (*Ozon*) care a aparținut bunicului lor, Stan, zis Albu (*Fejyr*) de asemenea **român**, „...*Bud, Sandor, Oprissa, Iohannis, Dragomer et Bayla Filiorum Locovoy fidelium Olachorum Nostrorum de Terra Maramorosiensi (...)* Keneziatum medietatis cuiusdam Possessionis nostrae Olachalis Ozon (...) quem Keneziatum prius Stan dictus Fejyr similiter Olahus conservasse (...) Donavimus...” (cf. Φ, p. 50, diploma nr. 24 din 14. V 1361). La nota nr. 5 Mihaly specifică: numele localității Ferești (*Feyrfalva*) provine de la stăpânul posesiunii Stan zis Feyr / Albu/ (cf. Φ, p. 51).]

2. Familia ALB de FEREŞTI (de FEYRFALVA) (Φ, pp. 50, 51, 259, 260; Δ, pp. 101, 175)

[Familia este consemnată încă din 1423 în Ferești (*Feyrfalva*). La origine are străbun pe cneazul **român** Stan, zis Feyr. (cf. Φ, p. 50, diploma nr. 24, din 14 V 1361).

1. The AGOTHA of FEREŞTI (of FEYRFALVA) family (Φ, pp. 50, 51; Δ, p.101, ed. II p. 86)

[The members of the family were noble arm-bearers beginning with 1629. They proved that before this year they had been noblemen, descending from Prince Stan called Feyr. In 1361, Stan's nephews, the sons of Prince Locovoi, the Maramureş **Romanians** Bud, Sandrin, Opriş, Ioan Dragomir and Boilă, received from King Ludovic, son of Carol Robert d'Anjou, the Diploma of introduction in half of the **Romanian** principality of Cosău (*Ozon*) that had belonged to their grandfather Stan called Albu (*Fejyr*), also a **Romanian**, “...*Bud, Sandor, Oprissa, Iohannis, Dragomer et Bayla Filiorum Locovoy fidelium Olachorum Nostrorum de Terra Maramorosiensi (...)* Keneziatum medietatis cuiusdam Possessionis nostrae Olachalis Ozon (...) quem Keneziatum prius Stan dictus Fejyr similiter Olahus conservasse (...) Donavimus...” (cf. Φ, p.50, Diploma no. 24 of May 14, 1361). At note no. 5 Mihaly specified: the name of the village Ferești (*Feyrfalva*) originates in the name of land owner Stan called Feyr/ Albu/ (cf. Φ, p.51).]

2. The ALB of FEREŞTI (of FEYRFALVA) family (Φ, pp. 50, 51, 259, 260; Δ, pp. 101, 175)

[The family was recorded since 1423 in Ferești (*Feyrfalva*). At its origin, it had as a forefather the **Romanian** Prince Stan called Feyr. (cf. Φ, p. 50, Diploma no. 24, from May 14, 1361).]

Numele Fejer apare la 1413 ca Alb (de *Fejfalva*), iar în 1423, ca Bela (de *Belfalva*) (cf. Φ, p. 51, nota 5 și p. 259, diploma nr. 150, din 18 VI 1423). În diploma nr. 150 se atestă donația făcută de unii membri ai familiei din cnezatul Cosău, ruelor lor apropiate, adică partea moștenită de la strămoșul lor Bela, numită *Belfalva*, aflată în partea de sud a moșiei Berbești, „... *particulam terre in possessione Bartfalva (...) portionem videlicet condam Bela avi seu predecessoris dictorum Ladislai, Andree, Petri et Michaelis Belafalva vocatam a plaga meridionali existentem a dicta possessione Bartfalva excisam...*”

(Bela = Fejer = Alb; Belafalva = Fejfalva = Ferești, (cf. Φ, p. 260, nota 3), vezi și explicațiile din prefața la Θ, pp. 7-17.)

Emigrează după 1700 unii membri în Moldova, Polonia, Năsăud și Sătmar (cf. Δ, p. 175).

3. Familia ALBU, alias COSMA de APŞA de JOS (de ALSOAPSA), astăzi DIBROVA în Ucraina; (Φ, pp. 143, 149, 150, 287, 591; Ω, p. 30; Δ, pp. 93, 175)

[Cf. notei 4, Φ, p. 287 invest. nobil. din 1752, atestă vechimea acestei familii de la 1580 în Apşa de Jos ca descendenta din proprietarii de la 1406 ai Apșei de Jos, nobilii **români**: Ion, fiul lui Vlad, Vana, fiul lui Vănciuc de Apşa și Vancea, fiul lui Slav, având ca strămoș pe cneazul Opriș de Sarasău, fiul voievodului Solovăstru, „... *Yoan filius Vladi, Vanna filius Vanchonis de Apcha, (...) nobilis viri Vanche filii Slaui de eadem Apcha...*” (cf.

The name Feyr appeared in 1413 as Alb (of *Fejfalva*), and in 1423 as Bela (of *Belfalva*) (cf. Φ, p. 51, note 5 and p. 259, Diploma no. 150 of June 18, 1423). The Diploma no. 150 attested the donation made by some of the members of the family of the principality of Cosău to their close relatives, namely the part inherited from their forefather Bela, called *Belfalva*, and situated in the South part of the Berbești estate, “... *particulam terre in possessione Bartfalva (...) portionem videlicet condam Bela avi seu predecessoris dictorum Ladislai, Andree, Petri et Michaelis Belafalva vocatam a plaga meridionali existentem a dicta possessione Bartfalva excisam...*” (Bela = Fejer = Alb/ (meaning ‘white’ in Romanian); Belafalva = Fejfalva = Ferești; , cf.Φ, p.260, note 3), see also the explanations in the preface of Θ, pp.7-17.] Some members emigrated after 1700 in Moldavia, Poland, Năsăud and Sătmar (cf.. Φ, p. 175).

3. The ALBU, alias COSMA of APŞA de JOS (of ALSOAPSA) family, today DIBROVA in the Ukraine; (Φ, pp. 143, 149, 150, 287, 591; Ω, p.30; Δ, pp.93, 175)

[Cf. to the note 4, Φ, p.287 the nobility investigation of 1752, attested the oldness of this family from 1580 in Apşa de Jos, as descending from the ones that had owned Apşa de Jos since 1406, the **Romanian** noblemen: Ion, son of Vlad, Vana, son of Vănciuc of Apşa and Vancea, son of Slav, having as forefather Prince Opriș of Sarasău, son of the Voivode Solovăstru, “... *Yoan filius Vladi, Vanna filius Vanchonis de Apcha, (...) nobilis viri Vanche filii Slaui de eadem Apcha...*” (cf.

Φ, p. 143, diploma 81). Urmașii lui Ion, fiul lui Vlad, vor lua patronimul Huzău, ...după datina românească ....*Ivan seu Ioannem filium Vlad cognomen Huzeu ad posteritates postea transmissum assumisse (...) reliquis autem tribus producentibus familiis ad distinctionem linearum more gentis Valachicae Nomen Patris Baptismale pro cognomine assumere solitae, diversa cognomina a diversis donatariis stipibus venisse et quidem (...) familiae Ivancsuk seu Vancsuk a Vancsone...», apud *Protocollum Productionis Nobilium Donatariorum Annis 763-769 elaboratum*, pag. 29.(cf. Φ. p. 149, nota 1; și infra fam. Nr. 95).*

Între 1700-1731, unii membri din familie emigrează în Dobâca (cf. Δ. p. 173). O parte din familia Albu, alias Cosma, stabilită în Biserica Albă, la invest. nobil. din 1763-1768 și-a dovedit originea nobilă din 1580, fiind recunoscută ca Alb de Biserica Albă (cf. Φ, p. 591, nota). La aceeași investigație a fost prezentat un document al comitatului prin care în 1580 Ioan Albert și Cosma Alb cer recunoașterea proprietăților obținute prin procesul de la 1570, (cf. Ω, p. 30).]

4. Familia ANDERCO de HOMOROD (Ψ, vol I, pp. 19, 22, 23 și vol II, p. 4)

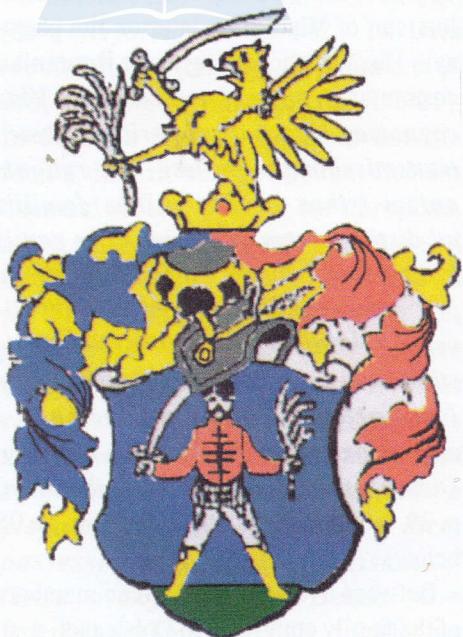
[O ramură a aceastei familii din Homorod s-a stabilit în Maramureș. După informațiile primite de Pușcariu, în 1862, la data respectivă exista o familie în comuna Târșolț cu donație din Homorod (informator, Al. Erdőssiu, viceprotopop al țării

Φ, p. 143, Diploma 81). The descendants of Ion, son of Vlad, took later on the patronym Huzău, ...according to the Romanian custom «...*Ivan seu Ioannem filium Vlad cognomen Huzeu ad posteritates postea transmissum assumisse (...) reliquis autem tribus producentibus familiis ad distinctionem linearum more gentis Valachicae Nomen Patris Baptismale pro cognomine assumere solitae, diversa cognomina a diversis donatariis stipibus venisse et quidem (...) familiae Ivancsuk seu Vancsuk a Vancsone...» apud *Protocollum Productionis Nobilium Donatariorum Annis 763-769 elaboratum*, p. 29. (cf. Φ. P. 149, note 1; and fam. no.95 below).*

Between 1700 and 1731, some members of the family emigrated to Dobâca (cf. Δ, p. 173). A part of the Albu alias Cosma family, established in Biserica Albă, On the nobility investigation from 1763-1768 proved its noble origin from 1580, being recognized as Alb of Biserica Albă (cf. Φ, p. 591, note). On the same investigation, a document of the county was presented, by which Ioan Albert and Cosma Alb requested in 1580 the recognition of the properties obtained in the trial of 1570 (cf. Ω, p. 30).]

4. The ANDERCO of HOMOROD family (Ψ, vol I, pp.19, 22, 23 and vol II, p. 4)

[A branch of this family from Homorod settled in Maramureș. According to the information received by Pușcariu in 1862, at that time there was a family with a donation in Homorod in the Târșolț commune (informant, Al. Erdőssiu, the deputy arch-priest of Tara Oașului); there was also a family

▲ Sigiliul canonicului Ioan Anderco de Homorod

◀ Stema familiei Anderco de Homorod

Oașului), o familie, în comuna Gornica (informator, Ioan Papp, paroh în Odoreu), iar după informația lui Petru Bran, parohul din Satu Mare, o familie în Satu Mare. Din familia Anderco sunt pomeniți: preotii Basiliu, în Odoreu, Ioan în Bătarci, Simion în Ileanda și Ștefan în Oncești (cf. Ψ. vol. I, pp. 19, 22, 23 și vol. II, p. 4). Din informațiile culese de noi de la urmașii familiei Anderco din Maramureș (Corina Radu din Borșa) se poate reconstitui următorul arbore genealogic, descrezând din canonicele de Gherla, Ioan Anderco de Homorod. El are 4 copii: Ioan, preot gr. cat., Baziliu, Maria și Alexie. Ultimul fiind căsătorit cu Ana Mihaly de Apșa și stabilit în Borșa are 8 copii: Isabella, căsătorită Dan; Iulia, căsătorită Man; Emilia, căsătorită Coman; Ana,

in the Gornica commune (informant Ioan Papp, the rector in Odoreu); and according to the information of Petru Bran, the rector of Satu Mare, another family in Satu Mare. From the family Anderco, they mentioned: the priests Basiliu in Odoreu, Ioan in Bătarci, Simion in Ileanda and Ștefan in Oncești (cf. Ψ. vol.I, pp. 19, 22, 23 and vol II, p.4). According to the information we gathered from the descendants of the Anderco from Maramureș family (Corina Radu from Borșa) the following family tree can be reconstituted, descending from the cleric of Gherla, Ioan Anderco of Homorod. He had 4 children: Ioan, a Greek Catholic priest, Baziliu, Maria and Alexie. The latter, married Ana Mihaly of Apșa and settled in Borșa; they had 8 children: Isabella, married Dan; Iulia, married Man; Emilia, married Coman; Ana, married Mihaly; Artemie, the author